

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. szeptember 6.*

„Közös kül- és biztonságpolitika — Iránnal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Indokolási kötelezettség — Védelemhez való jog — A hatékony bírói jogvédelemhez való jog — Jogos bizalom — Az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálata — Mérlegelési hiba — Egyenlő bánásmód — Jogalap — Eljárási szabályok — Arányosság”

A T-35/10. és T-7/11. sz. egyesített ügyekben,

a **Bank Mellī Iran** (székhelye: Teherán [Irán], képviselik a T-35/10. sz. ügyben: L. Defalque, a T-7/11. sz. ügyben kezdetben: L. Defalque és S. Woog, később: L. Defalque és C. Malherbe ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselek a T-35/10. sz. ügyben: M. Bishop és R. Szostak, a T-7/11. sz. ügyben kezdetben: M. Bishop és G. Marhic, később: M. Bishop és B. Driessen, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Francia Köztársaság** (képviselek: G. de Bergues és É. Ranaivoson, meghatalmazotti minőségben)

és

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselek kezdetben: S. Behzadi-Spencer, később: A. Robinson, végül pedig: A. Robinson és H. Walker, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: S. Lee barrister)

beavatkozók a T-35/10. sz. ügyben,

valamint:

az **Európai Bizottság** (képviselek a T-35/10. sz. ügyben: S. Boelaert és M. Konstantinidis, a T-7/11. sz. ügyben: S. Boelaert, M. Konstantinidis és F. Erlbacher, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó mindkét ügyben,

egyfelől az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról és a 2008/475/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. november 17-i 1100/2009/EK tanács rendelet (HL L 303., 31. o.), az Iránnal szembeni korlátozó

* Az eljárás nyelve: angol.

intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös állásponthatályon kívül helyezésétől szóló 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL L 281., 81. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007 rendelet hatályon kívül helyezésétől szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL L 281., 1. o.), a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP tanácsi határozat (HL L 319., 71. o.), a 961/2010 rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 319., 11. o.), valamint az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010 rendelet hatályon kívül helyezésétől szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 88., 1. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme, másfelől bármelyik megtámadott aktust kiegészítő vagy módosító, a szóbeli szakasz lezárásának időpontjában hatályos minden jövőbeli rendelet és minden jövőbeli határozat megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. április 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperes, a Bank Melli Iran, az iráni állam tulajdonában lévő kereskedelmi bank.
- 2 A jelen ügy az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából elfogadott korlátozó intézkedések sorába illeszkedik, amely intézkedések arra irányulnak, hogy Irán abbahagyja az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységeket és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: atomfegyverek elterjedése).
- 3 A felperes nevét a 2007/140 közös állásponthatározat módosításáról szóló, 2008. június 23-i 2008/479/KKBP tanácsi közös állásponthatározattal (HL L 163., 43. o.) felvették az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2007. február 27-i 2007/140/KKBP tanácsi közös állásponthatározat (HL L 61., 49. o.) II. mellékletében szereplő listára.
- 4 Ennek következtében a felperes nevét az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2008. június 23-i 2008/475/EK tanácsi határozattal (HL L 163., 29. o.) felvették az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendelet (HL L 103., 1. o.) V. mellékletében foglalt listára.
- 5 A felperes lényegében a nevének a 423/2007 rendelet V. mellékletébe való felvételének törlésére irányuló keresetet indított a Törvényszék előtt.
- 6 2009. július 8-i és 21-i levelében a felperes kérte az Európai Unió Tanácsát, hogy vizsgálja felül nevének a 423/2007 rendelet V. mellékletébe való felvételét, arra hivatkozva, hogy nem működött közre az atomfegyverek elterjedésében. 2009. július 8-i levelében ezenkívül hozzáférést kért a Tanács aktájához.

- 7 2009. július 27-i levelében a Tanács azt a választ adta, hogy a felperessel szemben a 2008/475 határozatban kifejtett indokok miatt rendelték el a korlátozó intézkedéseket. A Tanács megtagadta a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására irányuló javaslatához (a továbbiakban: eredeti javaslat) való hozzáférést ezen irat bizalmas jellegére hivatkozva, azonban közölt a felperessel két, a korlátozó intézkedések elfogadására irányuló eljárással kapcsolatos általános iratot.
- 8 2009. szeptember 11-i levelében a felperes ismételt hozzáférést kért a Tanács aktájához.
- 9 2009. október 1-jei levelében a Tanács közölte a felperessel a vele szembeni korlátozó intézkedések elfogadásának kiegészítő indokait.
- 10 A felperes nevének a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő listára való felvételét érintő keresetét a Törvényszék a T-390/08. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítéletében (EBHT 2009., II-3967. o.) elutasította.
- 11 A felperes 2009. október 15-i levelében benyújtotta a 2009. október 1-jén közölt kiegészítő indokokra vonatkozó észrevételeit. Egyfelől arra hivatkozott, hogy ezek az indokok nem kellően pontosak, másfelől nem bizonyítják, hogy közreműködött az atomfegyverek elterjedésében.
- 12 A felperes nevének a 423/2007 rendelet V. mellékletébe való felvételét az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról és a 2008/475 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. november 17-i 1100/2009/EK tanács rendelet (HL L 303., 31. o.) fenntartotta. Az elfogadott indokolás a következő volt:

„Pénzügyi támogatást nyújt vagy próbál nyújtani az iráni nukleáris és rakéta programokban részt vevő vagy e programok számára termékeket beszerző vállalatok (AIO, SHIG, SBIG, AEIOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company és DIO) számára. A Bank Melli Iran érzékeny tevékenységeinek segítője. Számos esetben segítette érzékeny termékek beszerzését Irán nukleáris és rakéta programjaihoz. Pénzügyi szolgáltatások széles skáláját nyújtotta – például akkreditívnyitás, számlavezetés – az iráni nukleáris és rakéta programokhoz kapcsolódó szervezetek nevében. Az [Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által hozott] 1737 (2006) és 1747 (2007) [...] határozat a fenti cégek közül többet megjelölt. A Bank Melli továbbra is betölti ezt a szerepet, és oly módon tevékenykedik, hogy azzal támogassa és elősegítse Irán érzékeny tevékenységeit. A banki kapcsolatai segítségével e tevékenységekkel kapcsolatban továbbra is támogatást és pénzügyi szolgáltatásokat nyújt az ENSZ és az EU jegyzékein szereplő jogalanyok számára. E jogalanyok – a Bank Sepah-t is beleértve – nevében vagy utasítására is eljár, amely jogalanyok gyakran leányvállalataikon vagy kapcsolódó vállalkozásaikon keresztül tevékenykednek.”
- 13 2009. november 18-i levelében a Tanács tájékoztatta a felperest, hogy a nevét továbbra is szerepelteti a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő listán. Rámutatott arra, hogy a felperes által benyújtott észrevételek nem indokolják a korlátozó intézkedések megszüntetését az atomfegyverek elterjedéséhez azáltal nyújtott támogatásra tekintettel, hogy pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott az ebben részt vevő szervezetek számára. Ami az aktához való hozzáférés iránti kérelmeket illeti, egyfelől a Tanács megismételte, hogy az eredeti javaslat bizalmas. Másfelől átadta a felperesnek a 2009. október 1-jén közölt kiegészítő indokokra vonatkozó, korlátozó intézkedések elfogadására irányuló javaslat (a továbbiakban: kiegészítő javaslat) nem bizalmas változatát.
- 14 2009. december 14-i levelében a felperes egyfelől meghallgatást, másfelől a Tanács aktájához való teljes körű hozzáférést kért. A Tanács 2010. január 20-i levelében egyfelől azt a választ adta, hogy a felperes az észrevételei benyújtásán keresztül rendelkezett meghallgatáshoz való joggal. Másfelől megismételte, hogy az eredeti javaslat bizalmas.

- 15 Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140 közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló 2010/413/KKBP határozat (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 2010.7.29., 19. o.) 2010. július 26-i elfogadásával a felperes neve felkerült az említett határozat II. mellékletében szereplő listára. A felperessel szemben felhozott indokok megegyeztek az 1100/2009 rendeletben szereplő indokokkal.
- 16 A felperes nevének a 423/2007 rendelet V. mellékletébe történő felvételét nem érintette a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 195., 25. o.) hatálybalépése.
- 17 2010. szeptember 15-i levelében a felperes benyújtotta a rá vonatkozó korlátozó intézkedések fenntartásával kapcsolatos észrevételeit a Tanácsnak. Egyúttal megismételte a meghallgatás tartására és a Tanács aktájához való hozzáférésre vonatkozó kérelmét.
- 18 A felperes nevének a 2010/413 határozat II. mellékletébe való felvételét a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL L 281., 81. o.) fenntartotta.
- 19 Mivel a 423/2007 rendeletet hatályon kívül helyezte az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL L 281., 1. o.), a Tanács felvette a felperes nevét az utóbbi rendelet VIII. mellékletébe.
- 20 A 2010/644 határozatban és a 961/2010 rendeletben a felperessel szemben felhozott indokok megegyeztek az 1100/2009 rendeletben szereplő indokokkal.
- 21 A Tanács a felperest nevének a 2010/413 határozat II. mellékletének listáján való további szerepeltetéséről és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletének listájára való felvételéről a 2010. október 28-i levéllel tájékoztatta. E tekintetben kifejtette, hogy nincsenek olyan új bizonyítékok, amelyek igazolnák az felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések megszüntetését, és hogy ez utóbbi intézkedések nem egyéb információkon alapultak, mint a korábban közölt iratok.
- 22 2011. július 28-i levelében a felperes azt kérte, hogy a Tanács vizsgálja felül azt a döntését, hogy továbbra is szerepelteti a 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő listán és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletének listáján. Megismételte, hogy nem működött közre az atomfegyverek elterjedésében.
- 23 A C-548/09. P. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítéletében (EBHT 2011., I-11381. o.) a Bíróság elutasította a felperes által a Törvényszék fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 9-én hozott ítéletével szemben benyújtott fellebbezést.
- 24 A felperes nevének a 2010/413 határozat II. mellékletébe és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletébe való felvételét nem érintette a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP tanácsi határozat (HL L 319., 71. o.) és a 961/2010 rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 319., 11. o.) hatálybalépése.
- 25 A Tanács a felperest nevének a 2010/413 határozat II. mellékletének és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletének listáján való további szerepeltetéséről a 2011. december 5-i levéllel tájékoztatta. Megállapította, hogy a felperes által 2011. július 28-án benyújtott észrevételek nem igazolják a korlátozó intézkedések megszüntetését.
- 26 2012. január 16-i levelében a felperes hozzáférést kért a rá vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására és fenntartására vonatkozó bizonyítékokhoz. A Tanács válaszolt a 2012. február 21-i levéllel, amelyhez a korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó három iratot csatolt.

27 Mivel a 961/2010 rendeletet hatályon kívül helyezte az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 88., 1. o.), a felperes nevét a Tanács felvette ez utóbbi rendelet IX. mellékletébe. A felperessel szemben felhozott indokok megegyeztek az 1100/2009 rendeletben szereplő indokokkal.

Eljárás és a felek kérelmei

28 A Törvényszék Hivatalához 2010. január 29-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította T-35/10. sz. ügyben az 1100/2009 rendelet részleges megsemmisítése iránti keresetet.

29 A Törvényszék második tanácsának elnöke 2010. május 4-én hozott végzésében felfüggesztette a T-35/10. sz. ügyben az eljárást addig, amíg a Bíróság a C-548/09. P. sz., Bank Mellé Iran kontra Tanács ügyben ítéletet hoz.

30 A Törvényszék Hivatalához 2010. május 17-én, 2010. május 28-án, illetve 2010. június 7-én benyújtott iratában az Európai Bizottság, a Francia Köztársaság, illetve Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kérte, hogy a Tanács támogatása végett beavatkozassék a T-35/10. sz. ügybe.

31 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, az előadó bírót a negyedik tanácsba osztották be, következésképpen a T-35/10. sz. ügyet e tanács elé utalták.

32 A Törvényszék Hivatalához 2011. január 7-én benyújtott keresetlevelével a felperes a T-7/11. sz. ügyben megindította a többek között az 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet részleges megsemmisítése iránti keresetet.

33 A Törvényszék Hivatalához 2011. április 4-én benyújtott iratában a Bizottság kérte, hogy a Tanács támogatása végett beavatkozassék a T-7/11. sz. ügybe. 2011. június 9-én hozott végzésével a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke engedélyezte a beavatkozást.

34 2011. november 24-én a Törvényszék (negyedik tanács) az eljárási szabályzatának 64. cikkében foglalt pervezető intézkedések keretében kérte a feleket, hogy nyújtsák be észrevételeiket a fenti 23. pontban hivatkozott Bank Mellé Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítéletből a T-35/10. sz. ügy tekintetében levonandó következtetésekre vonatkozóan. A felek e kérelemnek eleget tettek.

35 2012. február 8-án hozott végzésében a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke engedélyezte, hogy az Európai Bizottság, a Francia Köztársaság, illetve Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága a Tanács támogatása végett beavatkozassék a T-35/10. sz. ügybe.

36 A Törvényszék Hivatalához 2012. február 15-én benyújtott iratában a 2011/783 határozat, az 1245/2011 végrehajtási rendelet, a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2012. január 23-i 2012/35/KKBP tanácsi határozat (HL L 19., 22. o.), a 961/2010 rendelet végrehajtásáról szóló, 2012. január 23-i 54/2012/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 19., 1. o.) és a 961/2010 rendelet módosításáról szóló, 2012. január 23-i 56/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 19., 10. o.) elfogadása következtében a felperes módosította kereseti kérelmeit a T-7/11. sz. ügyben.

37 A Törvényszék Hivatalához 2012. július 30-án benyújtott iratában a felperes egyfelől a 267/2012 rendelet elfogadása következtében módosította kereseti kérelmeit a T-7/11. sz. ügyben. Másfelől kérte bármelyik megtámadott aktust kiegészítő vagy annak helyébe lépő, a szóbeli szakasz lezárásának időpontjában hatályos minden jövőbeli rendelet és minden jövőbeli határozat megsemmisítését.

- 38 A Törvényszék negyedik tanácsának elnöke 2013. március 5-i végzésével az eljárási szabályzat 50. cikkének megfelelően a T-35/10. sz., T-7/11. sz. és T-8/11. sz. ügyeket a szóbeli szakasz lefolytatása céljából egyesítette.
- 39 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (negyedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és az eljárási szabályzat 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében írásban kérdéseket intézett a felekhez. A felek a Törvényszék kérdéseire a megadott határidőn belül válaszoltak.
- 40 A felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék által írásban és szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2013. április 17-én megtartott tárgyaláson meghallgatták.
- 41 Beadványaiban a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg az 1100/2009 rendelet melléklete B. részének 4. pontját, a 2010/644 határozat melléklete B. részének 5. pontját, a 961/2010 rendelet VIII. melléklete B. részének 5. pontját, 2011/783 határozatot, az 1245/2011 végrehajtási rendeletet, a 2012/35 határozatot, az 54/2012 végrehajtási rendeletet, az 56/2012 rendeletet és a 267/2012 rendelet IX. melléklete I. B. részének 5. pontját, amennyiben ezen aktusok őt érintik;
  - semmisítse meg a Tanács 2009. november 18-i, 2010. október 28-i és 2011. december 5-i leveleivel közölt tanácsi határozatokat;
  - állapítsa meg, hogy a 413/2010 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a 961/2010 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható rá;
  - semmisítsen meg minden olyan, a szóbeli szakasz lezárásának időpontjában hatályos jövőbeli rendeletet és határozatot, amely bármelyik megtámadott aktust kiegészíti vagy annak helyébe lép;
  - a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.
- 42 A tárgyaláson a felperes egyfelől elállt keresetétől, amennyiben az a 2012/35 határozat, valamint az 54/2012 végrehajtási rendelet és az 56/2012 rendelet megsemmisítésére irányult. Másfelől kifejtette, hogy második kereseti kérelme valójában megegyezik az első kereseti kérelmével, és hogy következésképpen eláll keresetétől, amennyiben az a 2009. november 18-i, a 2010. október 28-i és a 2011. december 5-i levél megsemmisítésére irányult.
- 43 A Bizottság által támogatott Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 44 Az Egyesült Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet a T-35/10. sz. ügyben.
- 45 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet a T-35/10. sz. ügyben, és a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

- 46 A T-35/10. és T-7/11. sz. ügyek közötti összefüggésre tekintettel a Törvényszék előzetesen úgy határoz, hogy az eljárási szabályzat 50. cikke értelmében az ítélelhozatal céljából egyesíti azokat.

- 47 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a harmadik, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése b) pontja és a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdése felperes való alkalmazhatatlanságának megállapítására irányuló kereseti kérelem valójában megegyezik a 2010/413 határozat és a 961/2010 rendelet jogszerűségét vitató, a felperes első kereseti kérelmének alátámasztására felhozott érvekkel. Következésképpen a harmadik kereseti kérelmet nem kell a Törvényszéknek önállóan vizsgálnia.
- 48 Első kereseti kérelmének alátámasztása érdekében a felperes a következő jogalapokra hivatkozott beadványaiban:
- a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett első és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett harmadik, az indokolási kötelezettségnek, a védelemhez való jogának, a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának, a megfelelő ügyintézés és a bizalomvédelem elvének, valamint azon kötelezettségnek a megsértésére alapított jogalap, hogy a Tanács az elfogadott korlátozó intézkedéseket a benyújtott észrevételek tekintetében vizsgálja felül;
  - a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett második és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett negyedik, azon értékelési hibára alapított jogalap, hogy a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes közreműködött az atomfegyverek elterjedésében;
  - a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett harmadik, az eljárási szabályok megsértésére és az 1100/2009 rendelet jogalapját érintő jogalkalmazási hibára alapított jogalap, valamint a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett második, a 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet jogalapját érintő jogalkalmazási hibára alapított jogalap;
  - a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett negyedik és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett ötödik, az arányosság elvének és a felperes tulajdonhoz való jogának az abból eredő megsértésére alapított jogalap, hogy a Tanács nem vette figyelembe az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozatait;
  - a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett első, az EUMSZ 215. cikknek és az EUSZ 40. cikknek, valamint az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére alapított jogalap;
  - a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett hatodik, a 267/2012 rendelet 23. cikke (4) bekezdésének jogellenességére alapított jogalap.
- 49 A tárgyaláson a felperes ezenkívül arra hivatkozott, hogy a 267/2012 rendeletet nem közölték vele egyedileg.
- 50 A Tanács, a Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és a Bizottság vitatja a felperes jogalapjainak megalapozottságát.
- 51 A Tanács és a Bizottság ezenfelül azt állítja, hogy felperes az iráni államhoz tartozó intézmény, ezért nem hivatkozhat saját érdekében az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra. A Tanács továbbá a felperes negyedik kereseti kérelmének elfogadhatatlanságára hivatkozik.
- 52 A felek jogalapjain és érvein kívül meg kell vizsgálni a kereseti kérelmek felperes általi módosításának megengedhetőségét.

Az elfogadhatóságról

A felperes kereseti kérelmeinek módosításáról

- 53 Az ítélezési gyakorlat szerint, ha egy magánszemélyt közvetlenül és személyében érintő határozat vagy rendelet helyébe az eljárás során azonos tárgyú jogi aktus lép, azt olyan új ténynek kell tekinteni, amely lehetővé teszi a felperes számára kereseti kérelmeinek és jogalapjainak megfelelő módosítását. Ellentétes lenne ugyanis a gondos igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság követelményével a felperes új kereset benyújtására való kötelezése. Ezenkívül igazságtalan lenne, ha az érintett intézmény, valamely jogi aktus ellen az uniós bíróság elé terjesztett keresetlevélben található bírálatokkal való szembenézés jegyében, a megtámadott jogi aktust megfelelően módosíthatná, vagy helyébe egy másikat léptethetne, és az eljárás során hivatkozhatna erre a módosításra vagy jogszabályváltásra annak érdekében, hogy a másik felet megfossa eredeti kérelmeinek és jogalapjainak a későbbi határozatra való kiterjesztésének vagy az e határozat elleni további kérelmek vagy jogalapok előterjesztésének lehetőségétől (lásd analógia útján a Törvényszék T-256/07. sz., People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3019. o.] 46. pontját és az ott hivatkozott ítélezési gyakorlatot).
- 54 Ugyanezen következtetés alkalmazandó az olyan, a 2011/783 határozathoz és az 1245/2011 végrehajtási rendelethez hasonló jogi aktusokra, amelyek az alkalmazandó szabályozásban kifejezetten előírt felülvizsgálati eljárást követően a korábbi jogi aktus hatályon kívül helyezése nélkül továbbra is szerepeltetnek valamely szervezetet a korlátozó intézkedésekkel érintett szervezetek listáján.
- 55 Mindazonáltal ahhoz, hogy a kereseti kérelmek módosítása iránti kérelem elfogadható legyen, azt az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében foglalt keresetindítási határidőn belül kell benyújtani. Az állandó ítélezési gyakorlat szerint ugyanis e keresetindítási határidő hivatalból alkalmazandó, és azt az uniós bíróságnak érvényre kell juttatnia, hogy ezáltal biztosítsa a jogbiztonságot és a jogalanyok törvény előtti egyenlőségét (lásd a Bíróság C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2007. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-439. o.] 101. pontját). Így a bíróságnak kell – adott esetben hivatalból – vizsgálnia, hogy tiszteletben tartották-e ezt a határidőt (lásd a Törvényszék T-301/11. sz., Ben Ali kontra Tanács ügyben 2012. január 11-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 16. pontját).
- 56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a hatékony bírói jogvédelem elve magában foglalja, hogy azon uniós hatóság, amely olyan aktust fogad el, amely valamely személlyel vagy szervezettel szemben korlátozó intézkedéseket von maga után, közölje az aktus alapjául szolgáló indokokat, vagy ezen aktus elfogadásának időpontjában, vagy legalábbis a lehető leggyorsabban az elfogadásuk után, annak érdekében, hogy lehetővé tegye e személyeknek vagy szervezeteknek a jogorvoslathoz való joguk gyakorlását (lásd ebben az értelemben a fenti 23. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítélet 47. pontját és az ott hivatkozott ítélezési gyakorlatot).
- 57 Ebből következik, hogy a valamely személlyel vagy szervezettel szemben korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktus elleni megsemmisítés iránti kereset kezdeményezésére nyitva álló határidő csak abban az időpontban kezdődik el, amikor ezt az aktust közölték az érintettel. Ehhez hasonlóan a kereseti kérelmeknek és a jogalapoknak az ezen intézkedéseket fenntartó jogi aktusra való kiterjesztésére irányuló kérelem benyújtására nyitva álló határidő csak ezen új aktusnak az érintett személlyel vagy szervezettel való egyedi közlésének időpontjában kezdődik.
- 58 A jelen ügyben egyfelől egyedileg közölték a felperessel a 2011/783 határozatot és az 1245/2011 végrehajtási rendeletet a 2011. december 5-i levélben. Következésképpen a kereseti kérelmek ez utóbbi aktusok tekintetében történő módosítása iránti 2012. február 15-i kérelmet az EUMSZ 263. cikk

hatodik bekezdésében előírt és az eljárási határidőknek az eljárási szabályzat 102. cikkének (2) bekezdése szerint a távolságra tekintettel tíznapos határidővel meghosszabbított két hónapos határidőn belül nyújtották be.

- 59 Másfelől a 267/2012 rendeletet nem közölték egyedileg a felperessel, noha a Tanács ismerte a címét. E körülmények között a felperes kereseti kérelmeinek a 267/2012 rendelet tekintetében történő módosítására nyitva álló határidő nem kezdődött el, ekképpen a felperes 2012. július 30-i kérelme nem tekinthető elkésztnek.
- 60 Az előzőekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes kérheti a 2011/783 határozat, az 1245/2011 végrehajtási rendelet és a 267/2012 rendelet megsemmisítését.

Bármelyik megtámadott aktust kiegészítő vagy annak helyébe lépő, a szóbeli szakasz lezárásának időpontjában hatályos minden jövőbeli rendelet és minden jövőbeli határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelemről

- 61 A Tanács vitatja a felperes negyedik, bármelyik megtámadott aktust kiegészítő vagy annak helyébe lépő, a szóbeli szakasz lezárásának időpontjában hatályos minden jövőbeli rendelet és minden jövőbeli határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelem elfogadhatóságát.
- 62 E tekintetben az ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszékhez csak valamely létező és sérelmet okozó aktus megsemmisítésére irányuló kérelemmel lehet jogszerűen fordulni. Tehát még ha a felperesnek engedélyeznék is a kérelmei oly módon történő módosítását, hogy azok olyan aktusok megsemmisítésére vonatkozzanak, amelyek az eljárás során az eredetileg megtámadott aktusok helyébe léptek, e megoldás nem engedheti meg feltételezett, még el nem fogadott jogi aktusok jogszerűségének elméleti felülvizsgálatát (lásd a Törvényszék T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4665. o.], 32. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 63 E körülmények között a felperes negyedik kereseti kérelmét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

A felperes azon lehetőségéről, hogy az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra hivatkozzon

- 64 A Tanács és a Bizottság úgy érvel, hogy az uniós jog alapján azok a jogi személyek, amelyek harmadik államhoz tartozó intézményeknek minősülnek, nem hivatkozhatnak az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra. Mivel szerintük a felperes az iráni államhoz tartozik, ezt a szabályt alkalmazni kell az esetében.
- 65 Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy sem az Európai Unió Alapjogi Chartája (HL 2010. C 83., 389. o.), sem a Szerződések nem tartalmazznak olyan rendelkezéseket, amelyek az államokhoz tartozó jogi személyeket kizárják az alapvető jogok védelméből. Épp ellenkezőleg, az említett Chartának a felperes által hivatkozott jogalapok vonatkozásában releváns rendelkezései, és különösen a 17., 41. és 47. cikke „[m]indenki” jogait biztosítja, amely megfogalmazás a jogi személyeket, így a felperest is magában foglalja.
- 66 A Tanács és a Bizottság mindazonáltal ebben az összefüggésben az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 34. cikkére hivatkozik, amely szerint nem fogadhatók el a kormányzati szervezetek által az Emberi Jogok Európai Bírósága elé terjesztett kérelmek.

- 67 Márpedig, egyrészt az EJEE 34. cikke olyan eljárásjogi rendelkezés, amely az uniós bíróság előtti eljárásokban nem alkalmazandó. Másrészt az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélkezési gyakorlata szerint e rendelkezés célja annak elkerülése, hogy az EJEE-ben részes állam egyidejűleg felperes és alperes is legyen az említett bíróság előtt (lásd ebben az értelemben az EJEB, 2007. december 13-i, az Iráni Iszlám Köztársaság Hajózási Társasága kontra Törökország ítéletet, Ítéletek és Határozatok Tára 2007-V., 81. §). Ez az érvelés a jelen esetben nem alkalmazható.
- 68 A Tanács és a Bizottság arra is hivatkozik, hogy az általuk hivatkozott szabálynak az az indoka, hogy a saját területén az alapvető jogok tiszteletben tartásának az állam a biztosítója, azonban e jogok nem illetik meg.
- 69 Mindazonáltal, akár azt is feltételezve, hogy ez az igazolás alkalmazható valamely belföldi tényállás esetében, annak a körülménynek, amely szerint a saját területén az alapvető jogok tiszteletben tartásának az állam a biztosítója, nincs jelentősége azon jogok terjedelmét illetően, amelyek az ugyanezen államhoz tartozó intézménynek minősülő jogi személyeket a harmadik államok területén megilletik.
- 70 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az uniós jog nem tartalmaz olyan szabályt, amely megakadályozná, hogy a harmadik államokhoz tartozó intézménynek minősülő jogi személyek a saját érdekükben az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra hivatkozzanak. Az említett személyek tehát az uniós bíróság előtt hivatkozhatnak ugyanezekre a jogokra, amennyiben ezek a jogok összeegyeztethetők a jogi személyi minőségükkel.
- 71 Mindenesetre a Tanács és a Bizottság végeredményben nem terjesztett elő annak bizonyítására alkalmas tényeket, hogy a felperes valóban az iráni államhoz tartozó intézmény, azaz a közhatalom gyakorlásában részt vevő vagy hatósági ellenőrzés mellett közszolgáltatást végző szervezet (lásd ebben az értelemben az EJEB fenti 67. pontban hivatkozott Iráni Iszlám Köztársaság Hajózási Társasága kontra Törökország ítéletet, 79. §).
- 72 Ebben a tekintetben a Tanács mindenekelőtt azt állítja, hogy a felperes az iráni hatóságok ellenőrzése mellett közszolgáltatást végez, mivel olyan pénzügyi szolgáltatásokat nyújt, amelyek szükségesek az iráni gazdaság működéséhez. Márpedig a Tanács nem vitatja a felperes azon állításait, amelyek szerint az említett szolgáltatások a versenyzagazatban végzett kereskedelmi tevékenységet jelentenek, amelyek az általános jogszabályok hatálya alá tartoznak. E körülmények között ezek a tevékenységek nem minősülnek közszolgáltatásnak önmagában azon tény miatt, hogy az említett tevékenységek szükségesek valamely állam gazdaságának működéséhez.
- 73 A Bizottság továbbá azt állítja, hogy az a körülmény, amely szerint a felperes közreműködik az atomfegyverek elterjedésében, azt bizonyítja, hogy részt vesz a közhatalom gyakorlásában. Márpedig a Bizottság ezáltal ténybeli előfeltevésként olyan körülményt vesz alapul, amelynek valóságát a felperes vitatja, és amely a Törvényszék előtti viták középpontjában áll. Ráadásul a felperes állítólagos közreműködése az atomfegyverek elterjedésében – amelyet a megtámadott jogi aktusok fejtenek ki – nem az államhatalom gyakorlásához, hanem az atomfegyverek elterjedésében részt vevő szervezetek által végzett kereskedelmi ügyletekhez tartozik. Következésképpen ez az állítás nem indokolja, hogy a felperest az iráni államhoz tartozó intézménynek minősítsék.
- 74 Végül a Bizottság úgy véli, hogy a felperes az iráni államhoz tartozó intézmény, mivel ez utóbbinak részesedése van a felperes tőkéjében. Márpedig önmagában e körülmény nem jelenti azt, hogy a felperes a közhatalom gyakorlásában vesz részt vagy közszolgáltatást végez.
- 75 A fentiek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes hivatkozhat a saját érdekében az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra.

A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett első és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett harmadik, az indokolási kötelezettségnek, a felperes védelemhez való jogának, a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának, a megfelelő ügyintézés és a bizalomvédelem elvének, valamint azon kötelezettségnek a megsértésére alapított jogalapról, hogy a Tanács az elfogadott korlátozó intézkedéseket a benyújtott észrevételek tekintetében felülvizsgálja

- 76 A felperes azt állítja, hogy a Tanács a megtámadott aktusok elfogadása során megsértette az indokolási kötelezettséget, a védelemhez való jogát és azon kötelezettséget, hogy az elfogadott korlátozó intézkedéseket a benyújtott észrevételek tekintetében felülvizsgálja. Ezen felül e jogsértések a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának, valamint a megfelelő ügyintézés és a bizalomvédelem elvének megsértését vonják maguk után.
- 77 A Tanács, a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Bizottság vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 78 Emlékeztetni kell arra, először is, hogy a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozóan az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében, és a jelen esetben különösen a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdésében, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében, a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) bekezdésében és a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettség célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg olyan hibát, amely lehetővé teszi az érvényességének uniós bíróság előtt történő vitatását, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa a jogi aktus jogszerűségét. Az így megfogalmazott indokolási kötelezettség az uniós jog lényeges alapelveinek minősül, amelytől csak kényszerítő megfontolások miatt lehet eltérni. Az indokolást ezért főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint a számára sérelmet okozó aktust, mivel az indokolás hiányát nem teheti szabályossá azon tény, hogy az érdekelte az uniós bíróság előtti eljárás során megismeri a jogi aktus indokait (lásd ebben az értelemben a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 80. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 79 Ebből következően, hacsak bizonyos indokok közlése nem ellentétes az Unió és a tagállamai biztonságával vagy a nemzetközi kapcsolataik fenntartásával összefüggő magasabb rendű megfontolásokkal, a Tanács köteles a korlátozó intézkedések által érintett jogalany tudomására hozni azokat a különös és konkrét indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a korlátozó intézkedéseket meg kell hozni. Így meg kell említenie azon ténybeli és jogi tényezőket, amelyekről az érintett intézkedések jogi igazolhatósága függ, valamint azon megállapításokat, amelyek azok meghozatalára indították (lásd ebben az értelemben fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 81. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 80 Másfelől az indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére, és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni. Különösen valamely sérelmet okozó aktus akkor kellően indokolt, ha az érintett előtt ismert összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 81 Másodsorban az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog és különösen a meghallgatáshoz való jog minden olyan eljárásban történő tiszteletben tartása, amely valamely jogalannyal szemben indult, és e jogalanyra nézve hátrányos intézkedéshez vezethet, az uniós jog

alapelvei közé tartozik, és ezt a jogot még a szóban forgó eljárásra vonatkozó szabályozás teljes hiánya esetén is biztosítani kell (a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 91. pontja).

- 82 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve megköveteli egyrészt, hogy az érdekelt joggalannyal közöljék a számára sérelmet okozó jogi aktust megalapozó, őt terhelő bizonyítékokat. Másrészt lehetőséget kell adni számára arra, hogy az e bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontját megfelelően kifejthesse (lásd analógia útján a fenti 62. pontban hivatkozott Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 93. pontját).
- 83 Következésképpen, ami a valamely jogalany pénzeszközeinek befagyasztására vonatkozó első aktust illeti, hacsak az Unió vagy a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal nem ellentétes, a terhelő bizonyítékok közlésének vagy az érintett aktus elfogadásával egyidejűleg, vagy az elfogadást követően lehető leghamarabb kell történnie. Az érintett jogalany – kérelmére – ahhoz is joga van, hogy ezen bizonyítékok tekintetében megfelelően kifejtse álláspontját az aktus elfogadását követően. Ugyanilyen fenntartással, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó minden későbbi határozatot főszabály szerint meg kell előznie az új terhelő bizonyítékok közlésének és az érintett jogalany tekintetében egy új meghallgatásnak, hogy álláspontját ismertesse (lásd analógia útján a fenti 62. pontban hivatkozott Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 137. pontját).
- 84 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy ha közölték azokat a kellően pontos információkat, amelyek alapján az érdekelt jogalany megfelelően ismertetheti az álláspontját azokról a tényekről, amelyeket a Tanács a terhére ró, a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve alapján ezen intézmény nem köteles önként biztosítani az ügy irataiba való betekintést. Csak az érdekelt fél kérelmére köteles a Tanács biztosítani az azokba a nem bizalmas jellegű adminisztratív iratokba való betekintést, amelyek a szóban forgó intézkedésre vonatkoznak (lásd a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 97. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 85 Harmadszor, a hatékony bírói jogvédelem elve olyan általános uniós jogelv, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományain nyugszik, és amelyet az EJEE 6. és 13. cikke, valamint az Alapjogi Charta 47. cikke állapított meg. A bírósági felülvizsgálat hatékonysága azt jelenti, hogy a szóban forgó uniós hatóság köteles közölni a korlátozó intézkedés indokait az érintett joggalannyal, amennyiben lehetséges, vagy az ezen intézkedés elfogadásának időpontjában, vagy legalábbis azután, hogy arra sor került, a lehető leghamarabb, hogy lehetővé tegye e címzetteknek a jogorvoslathoz való joguk határidőn belül történő gyakorlását. Az említett indokok közlésére vonatkozó ezen kötelezettség tiszteletben tartása ugyanis egyaránt szükséges ahhoz, hogy lehetővé tegye a korlátozó intézkedések címzettjeinek a jogaiknak a lehető legjobb feltételek mellett történő védelmét, és az ügy teljes ismeretében annak eldöntését, hogy célszerű-e az uniós bírósághoz fordulni, valamint ahhoz, hogy utóbbinak teljes mértékben lehetővé tegye a szóban forgó jogi aktus jogszerűségére vonatkozó, őt megillető felülvizsgálat gyakorlását (lásd ebben az értelemben és analógia útján a C-402/05. P. és C-415/05. P. sz., Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 3-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-6351. o.] 335–337. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

– Az indokolási kötelezettségről

- 86 A felperes szerint elégtelen a megtámadott aktusok indokolása. Az 1100/2009 rendeletben szereplő indokok, a 2009. október 1-jén vele közölt kiegészítő indokok, valamint a későbbi megtámadott aktusokban szereplő indokok ugyanis homályosak és pontatlanok, ezért a felperes nem tudta azokat ellenőrizni, és nem tudott azokra válaszolni.

- 87 A Tanács, a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Bizottság vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 88 Emlékeztetni kell arra, hogy a felperest 2008. június 23. óta érintik korlátozó intézkedések. Ezen időpont és az első megtámadott aktus elfogadásának időpontja, vagyis 2009. november 17. között több iratcserére sor került a felperes és a Tanács között, köztük ez utóbbi 2009. október 1-jei levelének megküldésére, amelyben a Tanács tájékoztatta a felperest a rá vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadásának kiegészítő indokairól. E dokumentum a megtámadott aktusok elfogadása körülményeinek részét alkotja a jelen ügyben, következésképpen figyelembe vehető a vizsgálatuk során.
- 89 Márpedig a megtámadott aktusokban szereplő indokolás – a 2009. október 1-jén közölt kiegészítő indokokkal kiegészített és kifejtett formájában – kellőképpen pontos ahhoz, hogy megfeleljen a Tanácsra háruló indokolási kötelezettségnek. Ily módon e bizonyítékok lehetővé teszik azon szervezetek azonosítását, amelyek számára a felperes pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott, és amelyekre az Európai Unió vagy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által elfogadott korlátozó intézkedések vonatkoznak, valamint azon időszakét is, amelyek során a szóban forgó szolgáltatásokat nyújtották, továbbá bizonyos esetekben azon különleges ügyleteket, amelyekhez azok kapcsolódtak.
- 90 E körülmények között az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.
- A védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének megsértéséről
- 91 A felperes arra hivatkozik, hogy ismételt kérelmei ellenére nem kapott sem kellő hozzáférést a Tanács aktájához, sem meghallgatást a Tanács előtt, ezért nem ismeri a vele szemben felhozott bizonyítékokat, és hogy következésképpen nem tud védekezni. Egyébiránt, amennyiben a Tanács közölte vele az aktájában szereplő iratokat, e közlés elkészt volt.
- 92 Előzetesen a Tanács, a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Bizottság vitatja a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének jelen esetre való alkalmazhatóságát, arra hivatkozva, hogy a felperesre nem a saját tevékenysége folytán vonatkoznak a korlátozó intézkedések, hanem azon személyek és szervezetek általános csoportjához való tartozása folytán, amelyek támogatást nyújtottak az atomfegyverek elterjedéséhez.
- 93 Ez az érvelés tarthatatlan. A 2010/413 határozat 24. cikkének (3) és (4) bekezdése, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése, a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) és (4) bekezdése, valamint a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) és (4) bekezdése ugyanis olyan rendelkezéseket ír elő, amelyek biztosítják az e jogszabályok alapján elfogadott korlátozó intézkedésekkel érintett jogalanyok védelemhez való jogát. E jog tiszteletben tartásának az uniós bíróság felülvizsgálata alá kell tartoznia (lásd ebben az értelemben a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 37. pontját).
- 94 A Tanács és az Egyesült Királyság azt is állítja, hogy a Tanácsot a források védelme miatt nem lehet a korlátozó intézkedések indokolását alátámasztó bizonyítékok és információk közlésére kötelezni, ha azok bizalmas forrásokból származnak, és az azokat birtokló tagállamok vagy pedig az e tagállamokkal együttműködő harmadik államok ekként őrzik őket. Az Egyesült Királyság e tekintetben rámutat arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata nem ír elő olyan rendelkezéseket, amelyek a Törvényszék számára lehetővé teszik bizalmas bizonyítékoknak a többi féllel való közlése nélküli figyelembevételét, ami azt jelenti, hogy nincsen semmilyen eszköz az esetlegesen közölt bizonyítékok bizalmas jellegének védelmére, és ennél fogva az érintett szervezettel való közlésüket kizáró kényszerítő megfontolások megfelelő védelmére. E körülmények között az említett megfontolásoknak kell előnyben részesülniük a Törvényszék előtti eljárásban is.

- 95 E tekintetben a fenti 83. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a terhelő bizonyítékoknak az érintett szervezetekkel való közlésére ténylegesen nem kerülhet sor, ha az ellentétes az Unió vagy a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal.
- 96 Mindazonáltal a bírósági felülvizsgálatnak a korlátozó intézkedések elfogadásával és fenntartásával összefüggésben betöltött lényeges szerepére tekintettel, az uniós bíróságnak lehetőséggel kell rendelkeznie arra, hogy felülvizsgálja az ilyen intézkedések jogszerűségét és megalapozottságát, ideértve azoknak a eljárási biztosítékoknak a tiszteletben tartását, amellyel az érintett szervezetek rendelkeznek (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 62. pontban hivatkozott Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 155. pontját), ezalatt azt értve, hogy egyes bizonyítékok bizalmas jellege esetlegesen igazolhatja az e bizonyítékoknak a felperesekkel vagy ügyvédjeikkel való közlését illető korlátozásokat a Törvényszék előtti teljes eljárás során (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 62. pontban hivatkozott Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 155. pontját).
- 97 Mindazonáltal az eljárási szabályzat 67. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében „[h]a egy iratba való betekintés megtagadásának jogszerűségére vonatkozó kereset kapcsán olyan iratot nyújtanak be a Törvényszéknek, amelybe az egyik intézmény megtagadta a betekintést, akkor ezt az iratot nem küldik meg a többi félnek.” E rendelkezés lehetővé teszi a Törvényszék számára a Tanács aktájában szereplő irathoz való hozzáférés megtagadása jogszerűségének felülvizsgálatát, ugyanezen iratnak az érintett szervezettel való közlése nélkül.
- 98 A felperes kifogásait illetően elsősorban meg kell jegyezni, hogy a fenti 86–90. pontból következik, hogy a megtámadott aktusokat kellően indokolták. E körülmények között a Tanács tiszteletben tartotta azon kötelezettségét, hogy a kezdetkor közölje a terhelő bizonyítékokat.
- 99 Másodsorban, az aktához való hozzáférést illetően meg kell jegyezni, hogy a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések két különböző javaslaton alapulnak. Ugyanis egyfelől az említett intézkedések eredeti, 2008-as elfogadására – amelyet a felperes a T-390/08. sz. ügyben támadott meg keresettel (lásd a fenti 5., 10. és 23. pontot) – az eredeti javaslat alapján került sor, amelynek a felperessel való közlését több ez irányú kérelem ellenére megtagadta a Tanács. Másfelől a felperessel 2009. október 1-jén közölt kiegészítő indokokat a kiegészítő javaslat támasztja alá, amelynek egy nem bizalmas változatát átadták a felperesnek 2009. november 18-án, vagyis akkor, amikor ez utóbbit tájékoztatták az 1100/2009 rendelet elfogadásáról.
- 100 E tekintetben meg kell állapítani, hogy azon irat közlésének elmaradása, amelyre a Tanács valamely szervezetre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását vagy fenntartását alapította, csak akkor minősül a védelemhez való jog megsértésének, amely indokolja az érintett aktusok megsemmisítését, ha bizonyítást nyer, hogy az érintett korlátozó intézkedéseket nem lehetett volna jogosan elfogadni vagy fenntartani, mert a késedelmesen közölt irat terhelő bizonyítékként való elfogadását el kellett volna utasítani.
- 101 Következésképpen a jelen ügyben, feltételezve akár, hogy a Tanács tévesen tagadta meg az eredeti javaslat felperessel való közlését, e körülmény csak akkor igazolhatja a megtámadott aktusok megsemmisítését, ha egyébként bizonyítást nyerne, hogy a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések fenntartását nem lehetne az ez utóbbival kellő időben közölt bizonyítékokkal igazolni, vagyis a megtámadott aktusok indokolásában szereplő indokokkal, a 2009. október 1-jén ismertetett kiegészítő indokokkal és a 2009. november 18-án közölt kiegészítő javaslattal.
- 102 Márpedig a lenti 122–150. pontból következik, hogy a felperes által hivatkozott indokok nem kérdőjelezhetik meg a rá vonatkozó korlátozó intézkedések megalapozottságát, amelyre a lenti 149. pontban történik utalás, amint az a vele közölt bizonyítékokból következik. E körülmények között az eredeti javaslat közlésének elmaradása nem igazolhatja a megtámadott aktusok megsemmisítését.

- 103 Harmadsorban a felperes tévesen állítja, hogy nem került sor a Tanács előtti meghallgatására.
- 104 Egyfelől ugyanis a felperes nem vitatja, hogy nyújthatott be írásbeli észrevételeket a Tanácshoz 2009. július 8-án, 2009. július 21-én, 2009. október 15-én, 2010. szeptember 15-én és 2011. július 28-án.
- 105 Másfelől, ellentétben azzal, amit a felperes sugall, sem a szóban forgó szabályozás, sem pedig a védelemhez való jog tiszteletben tartásának alapelve nem biztosítja számára a formális meghallgatáshoz való jogot (lásd analógia útján a fenti 53. pontban hivatkozott People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 93. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), mivel elegendő az észrevételei írásban való benyújtásának lehetősége.
- 106 A fentiek összességére tekintettel részben mint hatástalant, részben mint megalapozatlan el kell utasítani a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének megsértésére alapított kifogást.
- A Tanács által végzett felülvizsgálatot állítólagosan érintő hibákról
- 107 A felperes szerint a Tanács megsértette a korlátozó intézkedéseknek az észrevételeire tekintettel történő felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettséget. Különösen nem vizsgálta felül ténylegesen az említett intézkedéseket, és nem is reagált részletesen ezen észrevételekre, hanem sablonlevelek küldésére szorítkozott. Ugyanakkor az általa végzett felülvizsgálat nem a releváns információkon és bizonyítékokon alapult.
- 108 E tekintetben a Tanács egyfelől arra hivatkozik – anélkül, hogy a felperes azt vitatná –, hogy a megtámadott aktusok elfogadása előtt a tagállamok delegációi megkapták a felperes által benyújtott észrevételeket. Következésképpen figyelembe vehették ezeket az észrevételeket, amelyek a felperesnek a megtámadott aktusok indokolásában említett szervezetekkel fennálló kapcsolataira vonatkozó részletes információkat, valamint ugyanezen információkat alátámasztó bizonyítékokat tartalmaznak.
- 109 Másfelől a Tanács 2009. július 27-i, 2009. november 18-i, 2010. október 28-i és 2011. december 5-i leveleiből kiderül, hogy ez utóbbi megvizsgálta az említett észrevételeket, és válaszolt azokra, nyomatékosítva többek között azt, hogy a felperes pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott az atomfegyverek elterjedésében közreműködő szervezeteknek.
- 110 E körülmények között mint megalapozatlanokat el kell utasítani a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések felülvizsgálatát állítólagosan érintő hibák létezésén alapuló érveket.
- A 267/2012 rendelet felperessel való egyedi közlésének elmaradásáról
- 111 A tárgyaláson a felperes – anélkül, hogy a Tanács azt vitatta volna – arra hivatkozott, hogy a 267/2012 rendeletet nem közölték vele egyedileg.
- 112 Márpedig egyfelől bár igaz, hogy a valamely személlyel vagy szervezettel szemben korlátozó intézkedéseket elfogadó vagy fenntartó aktust közölni kell ez utóbbival, és hogy ez a közlés a kezdete az arra nyitva álló határidőnek, hogy a személy vagy szervezet az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése alapján megsemmisítés iránti keresetet nyújtson be a szóban forgó aktus ellen, e körülmény nem jelenti azt, hogy az ilyen közlés hiánya önmagában igazolja a szóban forgó aktus megsemmisítését.
- 113 Másfelől a felperes nem hivatkozik azt alátámasztó érvekre, hogy a jelen esetben a 267/2012 rendelet egyedi közlésének elmaradása jogainak olyan megsértését eredményezte, amely igazolja ez utóbbi rendelet őt érintő részében történő megsemmisítését. Az ilyen sérelem léte egyébként nem derül ki az ügy irataiból sem, mivel először is a felperessel szemben a 267/2012 rendeletben felhozott indokok megegyeznek az általa ismert korábbi aktusokban szereplő indokokkal, ezen túlmenően módosíthatta a

kereseti kérelmeit a T-7/11. sz. ügyben, a 267/2012 rendelet megsemmisítését kérve, és végül más forrásból tudomást szerzett e rendeletről, és azon aktushoz csatolta annak másolatát, amelyben kereseti kérelmei módosítását kérte.

114 E körülmények között el kell utasítani a felperes azon érvét, miszerint a Tanács megsértette a 267/2012 rendelet vele való közlésére irányuló kötelezettségét, anélkül hogy szükséges lenne ezen érv elfogadhatóságát megvizsgálni.

– A hivatkozott többi jogsértésről

115 A felperes szerint az indokolási kötelezettség, a védelemhez való joga és az elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettség megsértése egyébként maga után vonja a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának, valamint a megfelelő ügyintézés és a bizalomvédelem elvének megsértését is, tekintve, hogy a Tanács nem jóhiszeműen és gondosan járt el.

116 Márpedig a fentiekben végzett vizsgálatból következően az indokolási kötelezettség, a felperes védelemhez való joga és a korlátozó intézkedések felülvizsgálatára irányuló tanácsi kötelezettség megsértésére alapított kifogások nem igazolják a megtámadott aktusok megsemmisítését. E körülmények között a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való jogának, valamint a megfelelő ügyintézés és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított kifogást, amelyet nem támasztott alá különös érvekkel, és amelynek ezért nincs önálló hatálya, szintén el kell utasítani.

117 A fentiek összességére tekintettel a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett első jogalapot és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapot részben mint hatástalant, részben mint megalapozatlant el kell utasítani.

A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett második és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett negyedik, azon értékelési hibára alapított jogalapról, miszerint a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes közreműködött az atomfegyverek elterjedésében

118 A felperes azt állítja, hogy a Tanács értékelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy korlátozó intézkedéseket kell vele szemben elrendelni. Egyfelől vitatja, hogy pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott bizonyos, a megtámadott aktusok indokolásában szereplő szervezeteknek. Másfelől úgy ítéli meg, hogy azok a szolgáltatások, amelyeket ténylegesen nyújtott az atomfegyverek elterjedésében közreműködő szervezeteknek, többek között azért sem igazolják korlátozó intézkedések elfogadását, mert nincsenek kapcsolatban azok elterjedésével.

119 A felperes szerint ezen felül a Tanács által elkövetett hiba hatalommal való visszaélést valósít meg.

120 A Tanács, a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Bizottság vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

121 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy valamely jogi aktus kizárólag akkor számít a hatáskörrel való visszaélésnek, ha tárgyilagos, lényeges és egybehangzó jelek alapján állítható, hogy az aktust azzal a kizárólagos vagy legalábbis meghatározó céllal hozták, hogy olyan célokat érjenek el vele, amelyek a hivatkozott céloktól eltérnek, vagy hogy a szerződés által az adott ügy körülményeire való felkészülésre előírt különleges eljárást kijátsszák (lásd a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 50. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig a jelen ügyben a felperes nem szolgáltatott arra irányuló bizonyítékokat, hogy a megtámadott aktusok elfogadásakor a Tanács az atomfegyverek elterjedésének és annak finanszírozásának megakadályozásától eltérő célt követett volna. Következésképpen azonnal el kell utasítani a Tanács által állítólagosan elkövetett „hatáskörrel való visszaélésre” alapított érvet.

- 122 A felperes többi érve tekintetben az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy azon jogi aktus jogszerűségének bírósági felülvizsgálata, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el valamely jogalannyal szemben, kiterjed az aktus indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyeken ezen értékelés alapszik. Vitás esetén a Tanács feladata e bizonyítékok előterjesztése azoknak az uniós bíróság általi felülvizsgálata céljából (lásd ebben az értelemben a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 37. és 107. pontját).
- 123 A Tanács és az Egyesült Királyság e tekintetben megismétli a fenti 94. pontban kifejtett érvet, miszerint a Tanácsot a források védelme miatt nem lehet a korlátozó intézkedések indokolását alátámasztó bizonyítékok és információk közlésére kötelezni, ha azok bizalmas forrásokból származnak, és az azokat birtokló tagállamok vagy pedig az e tagállamokkal együttműködő harmadik államok ekként őrzik őket. Rámutatnak arra, hogy e körülmények között a Törvényszék által végzendő jogszerűségi felülvizsgálatnak korlátozottnak kell lennie. Így a Tanács szerint a Törvényszéknek a tagállamok állításai „objektív elfogadhatóságának” vizsgálatára kell korlátozódnia, míg az Egyesült Királyság szerint a Törvényszék bírósági felülvizsgálata nem irányulhat a korlátozó intézkedéseket elfogadó aktusok tárgyi megalapozottságára.
- 124 Márpedig ez az érvelés nem helytálló.
- 125 Az a körülmény ugyanis, hogy a felperessel szembeni korlátozó intézkedéseket valamely tagállam által összegyűjtött információk alapján fogadták el, nem változtat azon, hogy a megtámadott aktusok a Tanács jogi aktusai, amelynek ennélfogva meg kell bizonyosodnia arról, hogy az elfogadásuk igazolt, adott esetben kérve az érintett tagállamot, hogy nyújtsa be számára az e célból szükséges bizonyítékokat és információkat.
- 126 Ehhez hasonlóan a Tanács nem hivatkozhat arra, hogy a szóban forgó bizonyítékok bizalmas forrásokból származnak, következésképpen nem hozhatók nyilvánosságra. Ugyanis, bár e körülmény esetlegesen igazolhat korlátozásokat e bizonyítékoknak a felperesekkel vagy ügyvédjeikkel való közlését illetően, a bírósági felülvizsgálatnak a korlátozó intézkedések elfogadásával összefüggésben betöltött lényeges szerepére tekintettel, az uniós bíróságnak lehetőséggel kell rendelkeznie arra, hogy felülvizsgálja az ilyen intézkedések jogszerűségét és megalapozottságát, anélkül hogy vele szemben hivatkozni lehetne a Tanács által felhasznált bizonyítékok és információk titkosságára vagy bizalmas jellegére. A Tanács egyébként nem alapozhatja a korlátozó intézkedések elfogadásáról szóló aktusát az ügyirat valamely tagállam által közölt információira vagy anyagaira, ha e tagállam nem hajlandó engedélyezni azoknak az e határozat jogszerűségének felülvizsgálatára jogosult uniós bírósággal való közlését.
- 127 Következésképpen a korlátozó intézkedések igazolásának megalapozottságát mind a felperessel, mind pedig a Törvényszékkal közölt információk és bizonyítékok alapján meg kell vizsgálni.
- 128 A megtámadott aktusok indokolása és a Tanács által 2009. október 1-jén és 2009. november 18-án közölt bizonyítékok összességükben kilenc olyan, az atomfegyverek elterjedésében állítólagosan közreműködő szervezetet említenek, amelyeknek a felperes pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott: az Aerospace Industries Organisation (repülőgép-ipari szervezet, AIO), a Shahid Hemmat Industrial Group (SHIG), a Shahid Bagheri Industrial Group (SBIG), az Atomic Energy Organisation of Iran (iráni atomenergia-szervezet, AEOI), a Novin Energy Company, a Mesbah Energy Company, a Kalaye Electric Company, a Defense Industries Organization (védelmi iparágak szervezete, DIO) és a Bank Sepah.

- 129 A felperes vitatja, hogy pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott a SHIG-nek, a SBIG-nek, a Novin Energy Company-nek és a Kalaye Electric Company-nek. Mivel a Tanács nem nyújtott be bizonyítékokat vagy információkat az e négy társaságnak állítólagosan nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó állítások alátámasztására, az említett állítások nem igazolják a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását a fenti 122. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően.
- 130 A felperes nem vitatja viszont, hogy pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott az AIO-nak, az AEOI-nak, a Mesbah Energy Company-nek, a DIO-nak és a Bank Sepah-nak. Azt kell tehát megvizsgálni, hogy a Tanács állításának megfelelően ezek a szolgáltatások a 2010/413 határozat, a 423/2007 rendelet, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet értelmében az atomfegyverek elterjedése támogatásának minősülnek-e.
- 131 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 423/2007 rendelet 18. cikke, a 961/2010 rendelet 39. cikke és a 267/2012 rendelet 49. cikke szerint az említett rendeletek alkalmazandók az Unió területén, beleértve annak légtérét, a tagállami joghatóság alá tartozó légi járművek vagy hajók fedélzetén, minden olyan, az Unió területén vagy azon kívül tartózkodó személyre, aki valamely tagállam állampolgára, egy tagállam joga szerint alakult vagy létesült jogi személyekre, szervezetekre vagy szervekre, valamint a részben vagy egészben az Unió területén végzett bármely üzleti tevékenység tekintetében a jogi személyekre, szervezetekre vagy szervekre.
- 132 Ennélfogva az Unión kívül megvalósított ügyleteket illetően a 423/2007 rendelet, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet nem hozhat létre jogi kötelezettségeket valamely harmadik államban székhellyel rendelkező, és ugyanezen állam joga szerint alapított pénzügyi intézmény (a továbbiakban: külföldi pénzügyi intézmény), így a felperes tekintetében. Következésképpen az említett rendeletek szerint az ilyen pénzügyi intézmény nem köteles az atomfegyverek elterjedésében közreműködő szervezetek pénzeszközeinek befagyasztására..
- 133 Ugyanakkor, ha valamely külföldi pénzügyi intézmény az atomfegyverek elterjedésében részt vesz, abban közvetlenül közreműködik, vagy azt támogatja, a 423/2007 rendelet, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet szerint elfogadott korlátozó intézkedésekkel lehet sújtani az Unió területén található azon pénzeszközeit vagy gazdasági erőforrásait, amelyeket a részben vagy egészben az Unió területén végzett üzleti tevékenység során használtak fel, vagy amelyek a tagállami állampolgárok, illetve valamely tagállam joga szerint alapított vagy létrehozott jogi személyek, szervek, vagy szervezetek tulajdonában állnak.
- 134 Ebből következően a külföldi pénzügyi intézménynek mindenképpen érdekében áll meggyőződni arról, hogy az atomfegyverek elterjedésében nem vesz részt, abban közvetlenül nem működik közre és azt nem támogatja többek között azáltal, hogy az atomfegyverek elterjedésében közreműködő szervezetnek pénzügyi szolgáltatásokat nyújt. Következésképpen, amennyiben a külföldi pénzügyi intézménynek tudomása van arról, vagy ésszerűen gyaníthatja azt, hogy valamely ügyfele közreműködik az atomfegyverek elterjedésében, ezen intézménynek – az alkalmazandó jogi kötelezettségekre tekintettel – haladéktalanul meg kell szüntetnie az ezen ügyfél számára való szolgáltatásnyújtást, és egyáltalán nem nyújthat számára újból szolgáltatást.
- 135 A jelen ügyben a Tanács nem hivatkozik arra, hogy a vitatott szolgáltatások a 423/2007 rendelet, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet hatálya alá tartoznak, ahogyan az a fenti 131. pontban felidézésre került. Következésképpen azt kell megvizsgálni, hogy a felperes haladéktalanul járt-e el a fenti 130. pontban említett mind az öt szervezet számára való szolgáltatásnyújtás megszüntetése érdekében, amint tudomást szerzett arról, vagy ésszerűen gyaníthatta azt, hogy ezek közreműködtek az atomfegyverek elterjedésében.
- 136 E tekintetben a felperes elsőként azt állítja, hogy mindössze egyetlen átutalást teljesített az AIO javára 2007. március 14-én, vagyis azelőtt, hogy a Tanács 2007. április 23-án elfogadta az AIO-val szemben a korlátozó intézkedéseket.

- 137 Márpedig a Tanács nem nyújtott be konkrét bizonyítékokat vagy információkat annak alátámasztására, hogy a felperes az AIO-ra vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadása után nyújtott szolgáltatásokat ez utóbbi számára, vagy pedig hogy a felperes tudott arról, vagy ésszerűen gyaníhatta azt, hogy az AIO 2007. március 14-én részt vett az atomfegyverek elterjedésében.
- 138 E körülmények között az AIO javára teljesített átutalás nem igazolja a korlátozó intézkedések felperessel szembeni fenntartását.
- 139 Másodsorban a felperes elismeri, hogy teljesített ügyleteket a Bank Sepah, a Mesbah Energy Company és DIO javára, mind az e szervezetekre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadása előtt, mind pedig az után. Mindazonáltal azt állítja, hogy mindegyik teljesített ügylet az említett intézkedések elfogadását megelőzően vállalt kötelezettségekből ered, és hogy ezek semmiképpen nem kapcsolódnak az atomfegyverek elterjedéséhez.
- 140 Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2010/413 határozat 20. cikkének (6) bekezdése, a 423/2007 rendelet 9. cikke, a 961/2010 rendelet 18. cikke és a 267/2012 rendelet 25. cikke lényegében lehetővé teszi a korlátozó intézkedésekkel érintett szervezetek pénzeszközeinek felszabadítását a jegyzékbe vételük előtt létrejött kötelezettségek alapján történő kifizetések teljesítése érdekében, amennyiben az említett kifizetések nem kapcsolódnak az atomfegyverek elterjedéséhez. E körülmények között nem szükséges megkövetelni a felperestől – amely a jelen esetben, amint az a fenti 132. és 135. pontból kitűnik, a fent említett jogszabályok szövege alapján nem volt köteles a Bank Sepah, a Mesbah Energy Company és a DIO pénzeszközeinek befagyasztására –, hogy ez utóbbiakkal szemben szigorúbb szabályokat alkalmazzon.
- 141 Márpedig a Tanács nem nyújtott be arra vonatkozó bizonyítékokat vagy információkat, hogy a felperes a Bank Sepah-ra, a Mesbah Energy Company-re és a DIO-ra vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadása előtt tudta vagy ésszerűen gyaníhatta azt, hogy ezek közreműködtek az atomfegyverek elterjedésében, vagy hogy a felperes az említett intézkedések elfogadását követő utasítások alapján teljesítette az ügyleteket, vagy pedig az említett intézkedések elfogadását követően végzett ügyletek az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódtak.
- 142 E körülmények között a Bank Sepah, a Mesbah Energy Company és a DIO javára teljesített ügyletek sem igazolják a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések fenntartását.
- 143 A felperes harmadsorban elismeri, hogy 2007. április 18-ig 8000 eurót meg nem haladó összegben ösztöndíjak és oktatással kapcsolatos költségek kifizetésére vonatkozó ügyleteket teljesített az AEOI javára.
- 144 Márpedig az AEOI-ra 2006. december 23. óta az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által elfogadott korlátozó intézkedések vonatkoznak. Így a felperes ezen időponttól legalábbis gyaníhatta, hogy az AEOI közreműködik az atomfegyverek elterjedésében.
- 145 Ezenkívül a felperes nem állítja, hogy a 2006. december 23-a után teljesített ügyletek az ezen időpont előtt kapott utasításokon alapultak.
- 146 Mindenesetre, mivel az AEOI az atomenergia területén van kutatási és fejlesztési tevékenységekkel megbízva, indokolt úgy tekinteni, hogy a nevében kifizetett ösztöndíjak ugyanilyen tevékenységekhez, ennél fogva az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódtak.
- 147 Következésképpen a fenti 140. pontban kifejtett megfontolások nem alkalmazhatók az AEOI javára végzett ügyletekre.

- 148 Végezetül a felperes tévesen hivatkozik az AEOI javára teljesített kifizetések csekély összegére. Az általa adott tájékoztatás szerint ugyanis egyfelől a 2007-ben teljesített ilyen kifizetések teljes összege 17 768 EUR, 68 341 USA-dollár (USD) és 2041 ausztrál dollár (AUD) volt, vagyis nem elhanyagolható összeg. Másfelől, mivel az atomenergia területén a kutatási és fejlesztési tevékenységek tekintetében kiemelkedő fontossággal bír a magasan képzett személyzet fenntartása, az e területen folytatott oktatás biztosítása céljából – akár viszonylag alacsony egyedi összegű – ösztöndíjak kifizetése a szóban forgó tevékenységekhez, és következésképpen az atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatásnak minősül.
- 149 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes azon cselekménye, hogy az AEOI javára ösztöndíjak és oktatással kapcsolatos költségek kifizetésére vonatkozó ügyletet teljesített azt követően, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa ez utóbbira vonatkozóan korlátozó intézkedéseket fogadott el, az atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatásnak minősül, amely igazolja a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását.
- 150 Következésképpen a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett második jogalapot és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.
- A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett harmadik, az eljárási szabályok megsértésére és az 1100/2009 rendelet jogalapját érintő jogalkalmazási hibára alapított jogalapról, valamint a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett második, a 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet jogalapját érintő jogalkalmazási hibára alapított jogalapról
- 151 A felperes különböző, olyan jogi aktusok jogalapját érintő hibákra hivatkozik, amelyekkel a rá vonatkozó korlátozó intézkedéseket elfogadták.
- 152 A Tanács, a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Bizottság vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 153 A T-35/10. sz. ügyben a felperes elsősorban azt állítja, hogy a Tanács megsértette az eljárási szabályokat, és jogalkalmazási hibákat vétett az 1100/2009 rendelet jogalapja tekintetében. E rendeletnek ugyanis a 423/2007 rendelet a jogalapja, amely jogellenes, mivel a Tanács minősített többséggel fogadta el, és nem egyhangúsággal, amint azt mind az EK 308. cikk, mind pedig a 2007/140 közös álláspont megköveteli. Következésképpen az 1100/2009 rendelet nem rendelkezik jogalappal. Ezenkívül a Tanácsnak e rendeletet is egyhangúsággal, és nem minősített többséggel kellett volna elfogadnia, amint az a 2007/140 közös álláspontból következik, amely a jogalapjának minősül.
- 154 E tekintetben, elsőként a 423/2007 rendeletet illetően meg kell jegyezni, hogy az ítélezési gyakorlat szerint az EK 60. cikk és az EK 301. cikk elégséges jogalap a 423/2007 rendelet elfogadásához, az EK 308. cikkre való hivatkozás nem szükséges. Ehhez hasonlóan az EK 301. cikkből – amelyre az EK 60. cikk hivatkozik – következik, hogy a 2007/140 közös álláspont nem minősül a 423/2007 rendelet, és az azt végrehajtó olyan aktusok jogalapjának, mint az 1100/2009 rendelet (lásd ebben az értelemben a fenti 23. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítélet 66–72. pontját).
- 155 Következésképpen sem az EK 308. cikkben előírt szavazási szabály, sem pedig a 2007/140 közös álláspont elfogadására és módosítására alkalmazandó szabály nem bír relevanciával a 423/2007 rendelet tekintetében. A megfelelő szavazási szabály és a további eljárási feltételek tiszteletben tartását kizárólag az EK 301. cikk szövegére tekintettel kell megvizsgálni, amelyre az EK 60. cikk hivatkozik.

- 156 Az EK 301. cikk értelmében „[h]a az [...] Unióról szóló szerződés közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően elfogadott valamely közös álláspont vagy együttes fellépés egy vagy több harmadik országgal fennálló gazdasági kapcsolatok felfüggesztésére, korlátozására vagy teljes megszakítására irányuló fellépésről rendelkezik, a Tanács megteszi a szükséges sürgős intézkedéseket.”
- 157 A jelen ügyben a felperes nem vitatja, hogy a 423/2007 rendeletet az EK 301. cikkben előírt szabálynak megfelelően minősített többséggel fogadták el. Azt sem vitatja, hogy a 423/2007 rendeletet a 2007/140 közös álláspont egyhangúsággal történő elfogadása előzte meg. E körülmények között meg kell állapítani, hogy az EK 301. cikkben előírt feltételeket tiszteletben tartották a 423/2007 rendelet elfogadása tekintetében.
- 158 Másodsorban, ami az 1100/2009 rendeletet illeti, meg kell jegyezni, hogy egyfelől a felperes nem vitatja, hogy azt a 423/2007 rendelet 15. cikkének (2) bekezdése alapján, minősített többséggel fogadták el, azt követően, hogy az egyhangúsággal elfogadott 2007/140 közös álláspont 7. cikkének (2) bekezdése alapján meghozott 2008/479 közös állásponttal felvették a nevét a 2007/140 közös álláspont II. mellékletében szereplő listára. Másfelől, amint a fenti 154. pontban korábban felidézésre került, a felperes állításával szemben a 2007/140 közös álláspont nem minősül az 1100/2009 rendelet jogalapjának, ezért az abban foglalt szavazási szabály nem releváns ez utóbbi rendelet elfogadása tekintetében.
- 159 E körülmények között el kell utasítani a felperesnek a 423/2007 rendeletre és az 1100/2009 rendeletre vonatkozó érveit.
- 160 Másodsorban a felperes szerint, mivel a 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet olyan szervezetekkel szemben ír elő korlátozó intézkedéseket, amelyek nem szerepelnek az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozataiban, nem az EUMSZ 215. cikkben előírt eljárásban kellett volna elfogadni ezeket, hanem az EUMSZ 75. cikkben előírt eljárás szerint. Másodlagosan a megtámadott aktusokat alapíthatták volna az együttesen alkalmazott EUMSZ 75. cikkekre és EUMSZ 215. cikkekre.
- 161 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus jogalapja megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek alkalmasak a bírósági felülvizsgálatra, ilyen elemnek számít többek között a jogi aktus célja és tartalma (lásd a Bíróság C-130/10. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 2012. július 19-én hozott ítéletének [az EBHT-ban még nem tették közzé] 42. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 162 E tekintetben, az EUMSZ 75. cikk az EUM-Szerződés harmadik része V. címében szerepel, amely az Unión belüli szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggel foglalkozik. Lehetővé teszi az említett címben meghatározott, az EUMSZ 67. cikkben szereplő célok megvalósítására irányuló korlátozó intézkedések elfogadását a terrorizmus és az ahhoz kapcsolódó tevékenységek megelőzése és az azok elleni küzdelem érdekében.
- 163 Az EUMSZ 215. cikk pedig az EUM-Szerződésnek az Unió külső tevékenységére vonatkozó ötödik részének IV. címében szerepel. Az EU-Szerződés V. címének 2. fejezete alapján a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) területén elfogadott határozatok végrehajtása érdekében lehetővé teszi harmadik országokkal, valamint természetes és jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami entitásokkal szemben korlátozó intézkedések megállapítását.
- 164 A jelen ügyben előzetesen meg kell jegyezni, hogy a felperes tévesen állítja, hogy a 2010/644 határozatot az EUMSZ 75. cikke kellett volna alapítani, mivel nem az EUM-Szerződés, hanem az EU-Szerződés alapján, konkrétan annak 29. cikke alapján elfogadott jogi aktusról van szó.

- 165 Ami a 961/2010 rendeletet illeti, a Tanács helyesen hivatkozik arra, hogy az általa meghozott korlátozó intézkedések nem az EUMSZ 67. cikkben szereplő célokra, és semmiképpen nem a terrorizmus és az ahhoz kapcsolódó tevékenységek megelőzésére és az azok elleni küzdelemre irányulnak. Az Iráni Iszlám Köztársaságnak, vagy valamely harmadik országnak az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységeire irányulnak.
- 166 Ráadásul a 961/2010 rendeletet a KKBP alá tartozó jogi aktusok, vagyis a 2010/413 határozat és a 2010/644 határozat végrehajtása érdekében fogadták el.
- 167 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 215. cikk megfelelő és elegendő jogalapnak minősül a 961/2010 rendelet elfogadásához, mivel az ez utóbbiban foglalt korlátozó intézkedések az EUMSZ 75. cikk alkalmazási körén kívül esnek.
- 168 A felperes által hivatkozott azon körülmény, hogy a rá vonatkozó korlátozó intézkedések meghaladják az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által elfogadottakat, hatástalan ebben az összefüggésben.
- 169 Az ítélkezési gyakorlatból e tekintetben kiderül, hogy az EK 60. cikk és az EK 301. cikk alapján egyáltalán nem állapítható meg, hogy az e rendelkezések által a Közösségre ruházott hatáskör az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által elrendelt intézkedések végrehajtására korlátozódna (lásd ebben az értelemben a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 51., 52. és 64. pontját). E megállapítások alkalmazhatók az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott korlátozó intézkedésekre, amely tükrözi az EK 60. cikk és az EK 301. cikk tartalmát (lásd ebben az értelemben a fenti 161. pontban hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 51. pontját).
- 170 Ennélfogva az, hogy a KKBP keretében elfogadott korlátozó intézkedések meghaladják az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által meghozott intézkedéseket, nem befolyásolja az EUMSZ 215. cikknek mint ezek jogalapja megfelelő és elegendő jellegét.
- 171 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 75. cikk és az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdése alapján alkalmazandó eljárások közötti különbségek megakadályozzák, hogy e két rendelkezést azzal a céllal lehessen együttesen alkalmazni, hogy a 961/2010 rendelethez hasonló jogi aktus kettős jogalapjaként szolgálhassanak (lásd analógia útján a fenti 161. pontban hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 49. pontját).
- 172 Amennyiben a felperes továbbá ezzel kapcsolatban arra hivatkozik, hogy az EUMSZ 75. cikkre való hivatkozás a Parlament közreműködésének köszönhetően lehetővé teszi a demokratikus kontrol megfelelő szintű biztosítását, meg kell jegyezni legelőször is, hogy nem az eljárások határozzák meg valamely jogi aktus jogalapját, hanem a jogi aktus jogalapja határozza meg az annak elfogadása céljából követendő eljárásokat (a fenti 161. pontban hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 80. pontja). Így a Parlamentnek a korlátozó intézkedések elfogadására irányuló eljárásba való bevonására vonatkozó szándék nem eredményezheti azt, hogy az érintett jogi aktusok olyan jogalapon alapuljanak, amely alkalmazási köre folytán nem alkalmazható, ahogyan a jelen ügyben az EUMSZ 75. cikk.
- 173 Ezenkívül az EUMSZ 75. cikk és EUMSZ 215. cikk között a Parlament részvétele tekintetében meglévő különbség mindazonáltal a Lisszaboni Szerződés megalkotóinak arra vonatkozó választásából ered, hogy az Unió KKBP-vel összefüggő fellépései tekintetében a Parlament számára korlátozottabb szerepet biztosítsanak (a fenti 161. pontban hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 82. pontja).
- 174 Végül az EUMSZ 215. cikk (3) bekezdése értelmében az e cikk szerinti jogi aktusokban rendelkezni kell a szükséges jogi biztosítékokról (a fenti 161. pontban hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 83. pontja).

- 175 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Tanács nem követett el hibát a 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet jogalapja tekintetében.
- 176 A fentiek összességére tekintettel részben mint hatástalant, részben mint megalapozatlant el kell utasítani a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett harmadik joglapot és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett második joglapot.
- A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett negyedik és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett ötödik, az arányosság elvének és a felperes tulajdonhoz való jogának abból eredő megsértésére alapított jogalapról, hogy a Tanács nem vette figyelembe az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozatait
- 177 A felperes azt állítja, hogy a Tanács megsértette az arányosság elvét és a tulajdonhoz való jogát.
- 178 A Tanács vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 179 Az ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elvéből az következik, hogy valamely gazdasági tevékenység tilalmának jogszerűsége annak a feltételnek van alárendelve, hogy a tiltó intézkedésnek a szóban forgó szabályozás által követett jogszerű célkitűzés elérésére alkalmasnak és ahhoz szükségesnek kell lennie, beleértve, hogy amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a tekintetbe vett célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 66. pontja).
- 180 A jelen ügyben a felperes elsőként azt állítja, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozataiban foglalt korlátozó intézkedéseket meghaladó intézkedések vonatkoznak rá, noha a megtámadott aktusok ugyanezen határozatokat hivatottak tükrözni. Ennélfogva a rá vonatkozó korlátozó intézkedések aránytalanok, mivel a Tanács semmilyen objektív igazolást nem adott e különbségtételre.
- 181 E tekintetben a fenti 169. pontban kifejtésre került egyfelől az, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a Tanács az EK 60. cikk és az EK 301. cikk értelmében hatáskörrel rendelkezik az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által meghozott intézkedéseket meghaladó korlátozó intézkedések elfogadására, másfelől hogy ez a megállapítás alkalmazható az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott, a 961/2010 rendeletben és a 267/2012 rendeletben foglaltakhoz hasonló korlátozó intézkedésekre is.
- 182 Ugyanezt a következtetést kell analógia útján alkalmazni az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott, a 2010/413 határozatban és az annak végrehajtása érdekében elfogadott határozatokban foglaltakhoz hasonló korlátozó intézkedésekre is. Ugyanis az EUSZ 29. cikk sem korlátozza azokat a jogköröket, amelyeket a Tanácsra ruház az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által meghozott intézkedések végrehajtása terén.
- 183 Következésképpen pusztán az, hogy a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések meghaladják az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által elfogadottakat, nem jelenti azt, hogy a Tanács megsértette az arányosság elvét.
- 184 Végezetül a felperes tévesen állítja azt, hogy a Tanács köteles lett volna „objektív igazolással” szolgálni arra vonatkozóan, hogy önálló korlátozó intézkedéseket fogad el vele szemben. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az atomfegyverek elterjedésében közreműködő szervezetekre vonatkozó önálló korlátozó intézkedések jogszerű célt követnek, amely megfelel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa határozatai által követett céloknak, vagyis az atomfegyverek elterjedése és finanszírozása megakadályozásának. Megfelelőek és szükségesek továbbá az említett cél megvalósításához (lásd ebben az értelemben a fenti 10. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október

14-én hozott ítélet 67. és 68. pontját). E körülmények között a Tanács nem volt köteles „objektív igazolással” szolgálni a felperes számára, hanem kizárólag azon konkrét és különös indokokkal, amelyek alapján úgy ítélte meg, hogy az önálló korlátozó intézkedések elfogadásának feltételei alkalmazandók rá. Márpedig, amint a fenti 86–90. pontból kitűnik, a Tanács tiszteletben tartotta e kötelezettséget.

185 E körülmények között mint megalapozatlant el kell utasítani az arra alapított jogalapot, hogy a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések aránytalanok, mivel meghaladják az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa által hozott határozatokat.

186 Másodsorban a felperes arra hivatkozik, hogy a rá vonatkozó korlátozó intézkedések nem kizárólag a saját pénzeszközeire alkalmazandók, hanem a betéteseik pénzeszközeire is, amely összeegyeztethetetlen az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa szóban forgó határozataival.

187 Márpedig egyfelől – a Tanács hivatkozásának megfelelően – a 2010/413 határozat 20. cikkének (6) bekezdése, a 423/2007 rendelet 9. cikke, a 961/2010 rendelet 18. cikke és a 267/2012 rendelet 25. cikke lehetővé teszi a felperes azon ügyfeleinek, amelyekre nem vonatkoznak korlátozó intézkedések, hogy bizonyos feltételek esetén visszavonják a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadása előtt nála elhelyezett pénzeszközöket. Következésképpen a felperes érve tényleg megalapozatlan azon betétesek tekintetében, amelyekre nem vonatkoznak korlátozó intézkedések.

188 Másfelől, ami azon betéteseket illeti, akikre magukra is korlátozó intézkedések vonatkoznak, a felperesnél elhelyezett és befagyasztás hatálya alatt álló pénzeszközök felvételének lehetetlensége nem a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadásának következménye, hanem az érintett szervezetekre vonatkozó intézkedéseké. E körülmény ennél fogva nem kérdőjelezheti meg a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések jogszerűségét.

189 Az előzőekre tekintettel mint megalapozatlant el kell utasítani a T-35/10. sz. ügyben előterjesztett negyedik jogalapot és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett ötödik jogalapot.

A T-7/11. sz. ügyben előterjesztett első, az EUMSZ 215. cikknek és az EUSZ 40. cikknek, valamint az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított jogalapról

190 A felperes a T-7/11. sz. ügyben azt állítja, hogy a 961/2010 rendelet elfogadásakor a Tanács megsértette EUMSZ 215. cikket és az EUSZ 40. cikket, valamint az egyenlő bánásmód elvét.

191 A Tanács vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

192 A felperes elsőként arra hivatkozik, hogy noha az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése előírja, hogy a Tanács korlátozó intézkedéseket „állapíthat meg”, ami azt jelenti, hogy mérlegelési jogkörrel rendelkezik e tekintetben, a KKBP keretében elfogadott 2010/413 határozat az EUMSZ 215. cikket, és következésképpen az EUSZ 40. cikket megsértve korlátozó intézkedések elfogadására kötelezi a Tanácsot.

193 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy habár egy határozatnak az EU-Szerződés V. címe 2. fejezetének megfelelően történő előzetes elfogadása szükséges feltétel ahhoz, hogy a Tanács korlátozó intézkedéseket fogadhasson el az EUMSZ 215. cikkben számára biztosított jogkörök alapján, az ilyen határozat pusztán léte nem hozhat létre az ilyen intézkedések elfogadására vonatkozó kötelezettséget a Tanács számára.

- 194 A Tanács az EUM-Szerződésben számára biztosított jogkörök gyakorlása keretében ugyanis szabadon mérlegelheti az EU-Szerződés V. címe 2. fejezetének megfelelően elfogadott határozatok végrehajtásának részletes szabályait, ideértve az EUMSZ 215. cikkben alapuló korlátozó intézkedések esetleges elfogadását.
- 195 Következésképpen a felperes tévesen állítja, hogy a 2010/413 határozat korlátozó intézkedések elfogadására kötelezi a Tanácsot. Tehát nem állapítható meg az EUMSZ 215. cikk vagy az EUSZ 40. cikk megsértése.
- 196 Másodsorban a felperes szerint az EUSZ 29. cikk követelményével szemben a 2010/413 határozat nem az Unió álláspontját határozza meg egy adott földrajzi vagy tematikus természetű kérdésről, hanem pontos kötelezettségeket ír elő a tagállamok és a joghatóságuk alá tartozó személyek számára. Következésképpen az említett határozat nem rendelkezik jogalappal, és ezért a Tanács megsértette az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdését, amikor arra alapította a 961/2010 rendelet elfogadását.
- 197 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az EUSZ 29. cikk egyáltalán nem zárja ki, hogy egy földrajzi vagy tematikus álláspont kialakítása olyan konkrét intézkedésekre is kiterjedjen, amelyeket a valamely eseménnyel vagy jelenséggel szembesülő valamennyi tagállamnak végre kell hajtania.
- 198 Annál is inkább így van ez, mivel az EUSZ 29. cikk előírja a tagállamok számára, hogy biztosítsák, hogy a nemzeti politikáik megfeleljenek az ekképpen kialakított uniós álláspontoknak. Márpedig egyfelől a meghozandó intézkedések, másfelől az ugyanezen intézkedések által érintett személyek, szervezetek és szervek pontos meghatározása szükségesnek bizonyulhat a tanácsi álláspont valamennyi tagállam általi egységes végrehajtásának biztosítása érdekében.
- 199 A jelen ügyben az atomfegyverek elterjedésének és finanszírozásának megakadályozására irányuló cél, amelyen az 2010/413 határozat elfogadása alapul, többek között bizonyos személyek, szervezetek és szervek pénzeszközeinek befagyasztása révén jelenik meg. Márpedig az ilyen intézkedések hatékonysága nagymértékben az összes tagállam általi egységes és párhuzamos végrehajtásuktól függ, amely a tartalmuk, valamint az érintett személyek, szervezetek és szervek pontos meghatározásának függvénye.
- 200 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a 2010/413 határozat megfelel az EUSZ 29. cikknek. Következésképpen a Tanács az EUMSZ 215. cikk megsértése nélkül hivatkozhatott a 961/2010 rendelet elfogadásakor e cikkekre.
- 201 Harmadsorban a felperes úgy ítéli meg, hogy a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet – az EUMSZ 215. cikk (3) bekezdésének követelményével szemben – nem tartalmazza a jogi biztosítékra vonatkozó szükséges rendelkezéseket. Ezen rendelkezéseknek mind a 961/2010 rendeletben és a 267/2012 rendeletben, mind pedig a 2010/413 határozatban való hiánya egyébként az egyenlő bánásmód elvének megsértését jelenti az EUMSZ 75. cikk alapján elfogadott korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktusokkal érintett szervezetek tekintetében. Ezzel összefüggésben a 2010/413 határozat 24. cikke, a 961/2010 rendelet 36. cikke és a 267/2012 rendelet 46. cikke nem minősül a felperes szerint elegendő jogi biztosítéknak, azt is figyelembe véve, hogy azokat nem hajtotta végre ténylegesen a Tanács.
- 202 Ebben az összefüggésben a jogi biztosítékoknak az érintett jogi aktusokbeli hiányára alapított érv ténybelileg megalapozatlan. Amint ugyanis a fenti 93. pontban felidézésre került, a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) és (4) bekezdése, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése, a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) és (4) bekezdése, valamint a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) és (4) bekezdése ugyanis olyan rendelkezéseket ír elő, amelyek biztosítják az e jogszabályok alapján elfogadott korlátozó intézkedésekkel érintett jogalanyok védelemhez való jogát, e jog tiszteletben tartásának egyebekben az uniós bíróság felülvizsgálata alá kell tartoznia.

- 203 Ezzel összefüggésben az a kérdés, hogy a 2010/413 határozat, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet előírja-e az EUMSZ 215. cikk (3) bekezdésében megkövetelt jogi biztosítékokat, különbözik attól a kérdéstől, hogy a meghatározott személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések elfogadás során a Tanács ténylegesen biztosította-e ugyanezen biztosítékokat. Következésképpen az említett intézkedések tényleges végrehajtásának hiányára alapított érv hatástalan az EUMSZ 215. cikk (3) bekezdésének és az abból eredő egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogás keretében. Végezetül a 2010/413 határozatban, a 961/2010 rendeletben és a 267/2012 rendeletben szereplő jogi biztosítékoknak a felperesre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadása és fenntartása keretében történő tiszteletben tartását a Törvényszék megvizsgálta a fenti 76–117. pontban, és a felperes érveinek vizsgálata nem fedett fel olyan jogellenességet, amely igazolná a megtámadott aktusok megsemmisítését.
- 204 Az előbbiekből következik, hogy az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogást el kell utasítani, mivel az a jogi biztosítékoknak a 2010/413 határozatbeli, a 961/2010 rendeletbeli és a 267/2012 rendeletbeli hiányára vonatkozó, ténybelileg hibás előfeltevéseken alapul.
- 205 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Tanács nem sértette meg sem az EUMSZ 215. cikk (3) bekezdését, sem pedig az egyenlő bánásmód elvét.
- 206 Az előzőekre tekintettel részben mint hatástalant, részben mint megalapozatlant el kell utasítani a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett első jogalapot.

A T-7/11. sz. ügyben előterjesztett hatodik, a 267/2012 rendelet 23. cikke (4) bekezdésének jogellenességére alapított jogalapról

- 207 A felperes a T-7/11. sz. ügyben azt állítja, hogy jogellenes a 267/2012 rendelet 23. cikkének (4) bekezdése, amely megtiltja, hogy a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek és szervezetek számára speciális pénzügyi üzenetszolgáltatásokat nyújtsanak.
- 208 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes kereseti kérelmének a 267/2012 rendeletre irányuló, 2012. július 30-án benyújtott módosításában nem kérte az említett rendelet 23. cikke (4) bekezdésének megsemmisítését, és nem is emelt az EUMSZ 277. cikk szerinti alakszerű jogellenességi kifogást vele szemben. A tárgyaláson a felperes kifejtette, hogy az érintett rendelkezésre kizárólag arra való példaként hivatkozott, hogy a 267/2012 rendelet újabb korlátozásokat vezetett be a korlátozó intézkedésekkel érintett szervezetekkel szemben.
- 209 E körülmények között meg kell állapítani, hogy akár feltételezve azt, hogy a 267/2012 rendelet 23. cikke (4) bekezdésének jogellenességére alapított jogalap megalapozott, e körülmény nem eredményezi, hogy helyt kellene adni a felperes által előterjesztett kereseti kérelmeknek.
- 210 Következésképpen mint hatástalant el kell utasítani a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett hatodik jogalapot.
- 211 A fentiek összességére tekintettel a keresetet egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 212 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

213 Ugyanezen szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A jelen ügyben a Francia Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék az ítélethozatal céljából egyesíti a T-35/10. és a T-7/11. sz. ügyet.**
- 2) **A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 3) **A Bank Melli Iran saját költségein kívül viseli az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket.**
- 4) **A Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint az Európai Bizottság maga viseli a saját költségeit.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. szeptember 6-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei.....	2
Eljárás és a felek kérelmei.....	5
Indokolás.....	6
Az elfogadhatóságról.....	8
A felperes kereseti kérelmeinek módosításáról.....	8
Bármelyik megtámadott aktust kiegészítő vagy annak helyébe lépő, a szóbeli szakasz lezárásának időpontjában hatályos minden jövőbeli rendelet és minden jövőbeli határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelemről.....	9
Az ügy érdeméről.....	9
A felperes azon lehetőségéről, hogy az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és biztosítékokra hivatkozzon.....	9
A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett első és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett harmadik, az indokolási kötelezettségnek, a felperes védelemhez való jogának, a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának, a megfelelő ügyintézés és a bizalomvédelem elvének, valamint azon kötelezettségnek a megsértésére alapított jogalapról, hogy a Tanács az elfogadott korlátozó intézkedéseket a benyújtott észrevételek tekintetében felülvizsgálja.....	11

– Az indokolási kötelezettségről	12
– A védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének megsértéséről	13
– A Tanács által végzett felülvizsgálatot állítólagosan érintő hibákról.....	15
– A 267/2012 rendelet felperessel való egyedi közlésének elmaradásáról.....	15
– A hivatkozott többi jogsértésről	16
A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett második és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett negyedik, azon értékelési hibára alapított jogalapról, miszerint a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes közreműködött az atomfegyverek elterjedésében.....	16
A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett harmadik, az eljárási szabályok megsértésére és az 1100/2009 rendelet jogalapját érintő jogalkalmazási hibára alapított jogalapról, valamint a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett második, a 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet jogalapját érintő jogalkalmazási hibára alapított jogalapról.....	20
A T-35/10. sz. ügyben előterjesztett negyedik és a T-7/11. sz. ügyben előterjesztett ötödik, az arányosság elvének és a felperes tulajdonhoz való jogának abból eredő megsértésére alapított jogalapról, hogy a Tanács nem vette figyelembe az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozatait	23
A T-7/11. sz. ügyben előterjesztett első, az EUMSZ 215. cikknek és az EUSZ 40. cikknek, valamint az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított jogalapról	24
A T-7/11. sz. ügyben előterjesztett hatodik, a 267/2012 rendelet 23. cikke (4) bekezdésének jogellenességére alapított jogalapról	26
A költségekről.....	26